

Ferran Torrent

Un dinar un dia qualsevol

El públic de l'estadi restà en silenci, com si l'existència de milers de persones s'haguera aturat en sec; la veu del narrador d'una ràdio local es transformà de sobte en un to apagat, trist. El València havia caigut eliminat de la Copa del Rei. A la Lliga no tenia cap possibilitat de classificar-se per a Europa, una font menys de prestigi i d'ingressos; una enorme decepció que tindria no sols conseqüències esportives sinó també socials.

El club de Mestalla, a mans de Bancam, estava en venda i potser aquesta derrota precipitaria l'operació a la qual aspiraven diversos grups empresarials. ¿Com era possible, em preguntava, tant d'interès per una societat anònima en fallida tècnica? Probablement, perquè els compradors tenien la certesa que ni Bancam, ni la Generalitat, que havia avalat un deute de vora quatre-cents milions d'euros (un govern responsable subsidiari d'un club de futbol en plena crisi econòmica), deixarien que s'estimbara el València CF. Massa implicacions socials i polítiques, tot i que el poder sap que, una vegada superat un punt de protesta, la societat s'entrega, es rendeix. No

en el futbol, però, que és l'única societat civil que funciona.

Havien de calmar uns aficionats que ben bé podien resignar-se a una tragèdia econòmica que els culpabilitzava i els castigava, introduïts com a figurants en un temps que no era el d'ells, en una raó que no els pertanyia, en una història que no els reconeixia, però que de cap de les maneres s'avindrien a la desaparició o denigració esportiva del seu club. Ni al poder financer, ni al polític —qualsevol poder polític— els interessava una massa social amb les emocions més primitives descontrolades. No era escaient, per tant, més frustració afegida.

Vaig fer zàping per les diverses televisions locals —l'oficialista Canal-9 estava oficialment desconnectada—, amb els seus telepredicadors clamant pel «sentiment» ferit. A la banca, al govern autonòmic i als grans constructors —els autèntics dissenyadors del territori—, que anys enrere s'abocaren al club de Mestalla per posar en marxa un extraordinari negoci immobiliari especulatiu, ara els esclatava a les mans un excepcional problema difícil de resoldre. En realitat, el problema l'assumia en solitari la rescatada Bancam. La Generalitat funcionava a còpia de crèdits i els grans de la construcció, en concurs de creditors la majoria, esperaven temps millors per obrir les caixes fortes o repatriar els diners asilats a Andorra o a Suïssa. El problema és teu, Bancam (i de rebot, políticament, del govern): d'una banda, els crèdits d'un club insolvent sumaven al voltant dels quatre-cents milions; de l'altra, la massa social no permetria una solució racional (un equip en penitència esportiva durant molts anys), exigiria solucions. El to indignat dels telepredicadors m'ho ratificava.

Un d'ells, mirada fixa a la càmera, un primer pla estu-

diat, amb un posat acusador, deia: No jugueu amb els sentiments de l'afició. Un missatge clar per a Bancam: fes el que vulgues, però arregla-ho (arregla-ho al nostre gust). ¿I com s'ho faria per solucionar-ho, una entitat rescatada amb diners públics? ¿Regalant quatre-cents milions d'euros a un grup privat d'inversors? ¿Concedint-los un crèdit que negaven als autònoms, particulars i a la xicoteta i mitjana empresa? Bancam, entre l'espasa i els aficionats; la Generalitat, entre Bancam i els electors; els constructors, desapareguts.

Hui, afegí el locutor, estarem tota la nit en directe. Esperem les vostres telefonades, digué tot passejant el dit per damunt de nou números que ocupaven gairebé mitja pantalla. De sobte el telèfon va començar a sonar. Tota la nit en directe!, va insistir cofoi del seu poder de convocatòria, però jo tenia els collons agres d'escoltar-lo i molèsties a les cervicals de tantes hores assegut al sofà.

Fa nou mesos que no plou com cal a València (una semblança africana més). Des de la darrera setmana d'agost, que caigué aigua durant tres dies seguits, que la terra d'horta no fa saó. Doncs bé, si escampa quatre gotes la gent diu que «fa mal oratge». Amb aquest públic pots posar en pràctica la política que et vinga de gust. Comence a sospitar, d'altra banda, que els apocalíptics del canvi climàtic són prudents en les seues prediccions. Tot està polsós menys el cel, blau i net allà dalt, molt amunt, d'un caire marró i brut ací baix. Des del poble es veu la ciutat encerclada per una mena de boira ennegrida que ni el mar és capaç d'engolir. El mar: quan érem xiquets passàvem vuit o deu hores a la platja de Pinedo i a tot estirar et raspava l'esquena, unes pelletes fines que la mare et llevava.

Sóc de l'opinió que el món està estudiat per autodestruir-se (l'obsolescència programada per l'univers), que qualsevol intent d'aturar-ho és una ingenuïtat. Els que ja tenim una perspectiva de la història recent sabem que la vida ha canviat més en els últims quaranta anys que en deu segles. No hi ha temps de pair res, et fatiga, et ren-deixes bo i llançant la tovallola ben lluny. Potser per això hem involucionat de militants escèptics a ciutadans passius; cronistes de la demolició refugiats en l'arrogància del que observa un idiota caminant per una carretera, la carretera s'acaba però l'idiota continua caminant.

Hi ha dies que el pessimisme t'endinsa en la desídia, en una incapacitat profunda física i mental; dies en què has de fer un esforç suplementari per encarar la vida; dies en què la intolerància i l'agressivitat suren de forma espontània. Els parroquians del bar Antonio m'ho accentuen. No hauria d'haver vingut a desdejunar. L'afecte solidari que sent per ells avui s'ha transmutat en menyspreu. I el que és pitjor, en un rebuig des de la superioritat moral i intel·lectual. ¿Per què encara em sorprèn que els capfique més una desfeta futbolística que la implacable derrota vital que els encalça? Homes i dones que viuen d'un subsidi escàs i peremptori tristos per un esdeveniment esportiu. Com si no ho saberes, que sempre ha sigut així i sempre ho serà. En la dictadura i en la democràcia, el poder té necessitat d'una massa social distreta. D'ací que la classe política cada vegada siga més mediocre. No han d'esforçar-s'hi.

Sense ni tan sols saludar-los amb un bon dia d'hàbit (de tota manera no m'haurien sentit, cridant com estaven tots), vaig afagar un diari i me'n vaig anar a l'extrem més solitari de la barra, junt a un desconegut que, amorrat a un didalet de rom a vessar, féu un glopet. Quin mal

gust, vaig pensar, fins que em vaig adonar que patia de pàrkinson i el tremolor de les mans li esquitxava de rom la camisa. Totes les malalties tenen una component d'humiliació.

Vaig haver de repetir a l'Antonio que em servira un cafè amb llet en tassa, amb la llet tèbia (m'ha dit el dentista que tinc les genives sensibles. És l'únic que tinc sensible, avui). Si els clients discutien entre ells, l'Antonio discutia amb tots. Es desplaçava per l'interior de la barra, ara en un rotgle, ara en l'altre. No debades ell era el que de més informació disposava i a tots els l'oferia. Allò que escoltava en una punta ho abocava en l'altra fins que el vaig enxampar d'un muscle per tal que m'atenguera.

Algú em va dir alguna cosa, però jo tenia la vista en la portada d'un diari, en el titular sobre la «tragèdia» del València, que ocupava el mateix espai que hauria tingut l'inici de la tercera guerra mundial. La resta de notícies, com ara el sobrecost d'un tram de l'AVE en un 230% (els sobre costos a les obres públiques formaven part de les nostres tradicions), tenien un espai menor a un costat, potser perquè eren informacions habituals. Llavors vaig recordar l'escàndol de la prostitució infantil a la dècada dels vuitanta, que tingué lloc a València, notícia que vaig ser el primer a publicar gràcies al fet que un dels advocats del cas em va deixar fullejar el sumari. Durant uns dies fou notícia extraordinària de portada; un mes després eren breus rutinaris a la secció de successos.

A la pàgina dos, un editorial d'urgència sobre la necessitat de refer el València, comminant Bancam a una solució, en la mateixa línia que les declaracions postpartit dels diferents líders de les formacions polítiques, tots amoïnats, tots predisposats al que calga per retornar el club de Mestalla a la primera línia: «València ho necessi-

ta». De fet, una setmana abans els socialistes demanaven que la ciutat fóra seu permanent de la final de la Copa del Rei. Un gran negoci per a l'hostaleria: milers d'aficionats que vénen al matí, se'n van havent acabat el partit després d'empassar-se milers de llaunes de cervesa i pixar-les pertot arreu. Pluja daurada per a una economia tan mal-mesa.

Vaig comptar deu pàgines de la secció d'esports dedicades al «tràgic» esdeveniment. Un poc més i no deixen espai per a la publicació més valorada del diari: l'horòscop. És igual el mes en què vas nàixer si ets valencià. Em prenc el cafè amb llet mentre passe els fulls d'esma i m'ature a les pàgines de societat, amb una foto de la Monica Lewinsky, de la qual reproduïxen, en part, un article de la revista *Vanity Fair*. De nou torna a parlar del seu afer amb Bill Clinton. Ja havia complit els quaranta anys, la Lewinsky, però viuria bé d'una fel·lació presidencial la resta de la vida. Una mamada així hauria de cotitzar a l'Ibex-35.

Visitava poc la redacció. Després de trenta anys en nòmina m'havien despatxat i indemnitzat d'acord amb la llei laboral i em pagarien les peces que els enviara, tant els feia el tema. Hauria de facturar de *freelance*, un autònom, només amb l'obligació d'avisar en quin reportatge treballava, cosa que no tenia cap intenció de fer. M'atreia l'afer del València. Trobava que era el moment idoni. El club tenia tants casos amb implicacions financeres, socials i polítiques que demanava un treball fil per randa. Just el que jo necessitava: que em trencaren les cames per tafanejar. El futbol no era el meu hàbitat professional, però era obvi que en aquest cas excedia les atribucions estrictament esportives. A més, tenia el gola profunda adequat: Albert, el Negociador.

Contaré com el vaig conèixer. Sabia de la seua existència, fins i tot sabia com era, qui era, on el podia trobar. Anava a les cafeteries que freqüentava del centre de la ciutat. Només pretenia que constatar la meua presència. Un dia, tots dos sols en un local, se'm va arrambar. Tinc un problema, em digué. Em pensava que tu ets l'home que els

resolia, li vaig respondre. Aquest no. Me'l resoldràs tu. Fèiem una bona societat: ell coneixia els secrets de l'*establishment* polític i jo, pels anys treballats a la secció de successos, tenia connexió, entre d'altres sectors, amb els baixos fons. Entre cavallers els intercanvis són tàcits. No se'n parla.

—M'han regirat la casa de dalt a baix —féu amb un gest d'emprenyat del que se sent intocable.

—Quan?

—El dissabte de la setmana passada.

—Què t'han robat?

—Diners i uns rellotges... per dissimular.

—El més valuós que tens no ho han trobat.

—Ni ho trobaran, però voldria enviar-li un missatge a qui ho ha ordenat.

—Quin?

—Que estic protegit, que controle la situació. Tindrè més força si vaig a parlar amb ell amb tots els elements del cas. M'entens?

—Perfectament.

—Desistiran per sempre.

—Tens una altra manera de persuadir-los.

—Ho sé, però m'interessa mantindre l'empresa. Venc informació per guanyar-me la vida, però no en done tanta per enfonsar el client.

—És una bona estratègia —li vaig dir.

—Què vols pel favor?

—Res.

—Res?

—De moment.

—Les coses tenen un preu.

—No sóc exigent. Ara mateix saber que estàs prop de mi, que podem prendre un cafè, és suficient.

—Hi ha coses que no et contaré —m'advertí.

—Algunes no te les preguntaré.

—D'altres no les podràs demostrar, publicar.

—Fins i tot algunes que podré demostrar no deixaran que les publique.

—Però vols saber-ho tot.

—El periodisme no és l'única eina per traure-li rendiment a la informació.

—El meu nom és Albert.

No encaixàrem. Tot seguit d'apuntar-me l'adreça del pis assaltat em vaig dirigir a l'oficina del Llargo. La conversa amb Albert, el Negociador, tingué lloc dos anys enrere. Mai no li havia demanat cap informació.

Aleshores a València hi havia vint cases clandestines de joc, segons un policia conegut meu, Josep Pons. En l'actualitat, trenta-dos. El Llargo fou el pioner, en un magatzem soterrani. Després, davant la deixadesa administrativa els garitos afloraren com els bolets, sense cap mena de precaució. La més singular era la del Llargo, rebia una subvenció cultural, segons m'havien contat. No m'ho podia creure. Vaig anar-hi per comprovar-ho.

Era un dissabte d'hivern, ho recorde perquè el Llevant jugava contra el Valladolid un partit important entre clubs modestos, però sense deutes descomunals. Era un pis en un dels carrers més centrals i pijos de la ciutat (a tocar del Carrer Salamanca), aquella mena d'edifici de traça senyorial per fora però una porqueria per dins, amb una escala de marbre majestuosa, llardosa, com si netejar estiguera penalitzat. Vaig tocar a la porta primera del primer pis. La finca tenia ascensor, però era més segur pujar-hi a peu.

Em va obrir una xicona d'aspecte filipí o xinès matissat. Només entrar-hi, a la saleta, una diminuta recepció també atesa per un oriental. Darrere d'ell, a la paret, un

cartell emmarcat: Associació Valenciana de Jugadors d'Escacs. Amb segell oficial i signatura del conseller de Cultura. L'oriental em va preguntar a què volia jugar i quant. Cent euros, li vaig dir. Llavors em va agafar els diners, els va entaforar en algun lloc de l'interior de la barra de fusta i em va lliurar un grapat de fitxes d'un, cinc i deu euros amb l'escut de la Generalitat Valenciana. Anem a la legalitat, doncs: No hi ha cadàver, no hi ha homicidi; no hi ha diners, no hi ha delicte.

—Pòquer descobert? —li vaig preguntar.

—Tercera sala.

Tots els jugadors eren joves, amb ulleres fosques i alguns amb la caputxa del jersei cobrint-los el cap. La taula era gran, hi jugaven deu o dotze mentre fumaven herba d'una bossa on tothom ficava la mà, gentilesa de la casa, com els entrepans i els refrescos que servia la presumpta filipina. L'alcohol estava prohibit (perden i es posen agressius). El fum de la merda que surava a l'habitació em va enterbolir el cap. El meu ambient és el dels cigars de senyors amb corbata. Vaig seure i en mitja hora em van polir els cent euros. Em costa jugar amb aficionats i, a més, tenia la convicció que jugaven associant-se en grups reduïts, fent-se la pala.

Vaig canviar cent euros més per jugar a la segona sala, al black jack. Ací el públic era de mitjana edat, fumaven tabac normal i tenien una finestra oberta. Ni tan sols vaig tindre temps que em repartiren les cartes. La senyoreta filipina em féu un senyal perquè isquera de l'habitació. Em va conduir a una part del pis on els clients no hi entraven, m'obrí la primera porta del passadís on el Llargo, teclejant un ordinador, apostava per internet. El Llargo i el seu inseparable Manolo, un gos rater que es llepava els ous amb fruïció damunt del sofà amb una agilitat envejable.

—Desconeixia que havies canviat l'empresa de domicili —el vaig saludar.

—L'altre era massa gran i el lloguer massa alt. ¿Com t'ha anat?

—He perdut cent euros, però no m'importa invertir-los en cultura.

Va riure de valent.

—Ja ho saps?

—Encara sóc periodista.

—El més tafaer —continuà rient.

—Com t'ho has fet?

—Seu. Un puret?

Sense esperar la meua resposta en va traure dos d'un calaix de la taula. Li féu un crit a Manolo, que persistia amb les xuclades. El gos se'l va quedar mirant uns segons i tot seguit va tornar a llepar-se'ls. Els tenia lluent.

—Primer —digué expulsant el fum— crearem una associació cultural d'escacs, després organitzarem un campionat regional entre les residències de la tercera edat. Cultura i salut, incentivem la memòria de la gent major.

—Però ho feu?

—Complim els tractes. Tenim una empresa arrendada que organitza els campionats. Este pis és la seu de la nostra societat comercial.

Des del seu despatx controlava amb càmeres els moviments de la porta de l'edifici, del replà del pis i de les taules de joc. La subvenció no era quantiosa, però s'evitava inspeccions molestes. De tant en tant, per guardar les formes, perquè els amos dels casinos legals no es queixaren, la policia tancava set o vuit garitos. Ara el Llargo tenia la tapadora d'una empresa legal, un campionat regional d'escacs que havia inaugurat el conseller de Benestar

Social. Aquell dissabte d'hivern fou la primera vegada que vaig visitar el nou garito del Llargo. La segona, per resoldre el problema d'Albert, el Negociador.

—Marc, tardaré molt a esbrinar-ho. Fa vint anys, quan em dedicava a la rapinya (ara només sóc un humil coordinador), ens coneixíem quasi tots, tots respectàvem les zones, les normes i fins i tot ajudàvem la bòfia si calia per posar ordre. Era un gremi sòlid i amb bones perspectives. Ara no es pot controlar res. Massa delinqüència: russos, romanesos, colombians.... Res de l'altre món, bandes diminutes, però maten o rapinyen per un grapat d'euros. Què li han robat?

—No és el robatori en si, que no té importància. Es tracta de donar un toc d'atenció.

—A qui?

—Un individu de l'alta esfera.

—Documents?

—Potser sí, no ho sé.

—Doncs és fàcil d'arreglar. Que et facilite el pis de l'andoba, li roben com cal i l'endemà el teu amic es troba amb l'individu en qüestió per dir-li que només és un primer avís.

—De fet, pretén enviar-los el missatge que està protegit.

—Serà un missatge molt clar. Fet per professionals, cosa que l'amoïnarà més.

—És una bona solució. Et faré arribar l'adreça de l'individu.

M'assenyalà amb un dit, somrient:

—Ei, Marc, quant fa que ens coneixem?

Conec aquell somriure de rebordonit.

—Necessites de mi? —li vaig preguntar.

—Potser creus que m'he posat nostàlgic?

—Ens coneixem de fa molt de temps, no ho recorde.

—Quantes vegades t'he tirat una mà?

—Moltes, no les he comptat. Tu vols alguna cosa...

—Fes un reportatge sobre les cases de joc clandestines. Ja saps, la puta economia submergida i eixes mandangues. És un escàndol. En els últims dos mesos n'han muntat deu més. Firma'l amb pseudònim.

—Descuida.

—Per una vegada, està bé que tingues un detall amb mi.

—Pregunta als teus crupiers els anys que fa que tinc detalls amb tu.

Satisfets per l'entesa, vam fer unes xamades al cigar. El Llargo observava el monitor de la taula de pòquer. La sala estava de gom, fins i tot amb joves drets esperant ansiosos el seu torn, gairebé tots amb les preceptives ulleres fosques, perquè no se'ls notara la mirada, que sovint delatava el joc de cartes que duïen. El gos, al seu aire, es llepava els testicles gemegant, un soroll metàl·lic i insistent. Ignore si ho feia per plaer o per una puça que no aconseguia atrapar. El Llargo l'esbroncà:

—Manolo, me cague en Déu, para ja!

—Capa'l.

—Home, no fotem!

El gos va plantar les orelles, amb el cap inclinat i la mirada en guàrdia, com si haguera entès el caire imperatiu del meu consell.

El primer que cal dir de l'Estació del Nord és que està situada al centre de la ciutat. Només per veure-la paga la pena visitar València. Fou dissenyada per l'arquitecte Demetri Ribes i construïda entre 1906 i 1917. Per a mi és un dels monuments més emblemàtics, juntament amb l'edifici del Banc de València, en pau repose. No em canso de contemplar-la. Ho faig de tant en tant. Si fa no fa transite pel seu interior unes cent vegades l'any. Els trens de rodalies són l'opció de transport més eficaç i ràpida entre els pobles de l'Horta Sud i la ciutat. Estèticament, la façana és espectacular. Els ciutadans curiosos tenen temps de sobra d'admirar-la, ja que l'esplanada sovint és el punt de cita de la gent que arriba a València. Al vestíbul, una planta rectangular, destaca l'ornamentació amb ceràmiques, trencadís i un mosaic. L'Estació del Nord aviat complirà cent anys d'antiguitat, però el trencadís aguanta ferm (hola, Calatrava).

A més, l'estació és un bon observatori sociològic. Els diumenges a la nit, onades d'estudiants de les comarques arriben a la ciutat després de passar el cap de setmana amb

la família. Baixen del tren amb motxilles i maletes que guarden la roba neta i endreçada; potser amb la mateixa maleta que faran servir per emigrar quan acaben els estudis. Van en grup, riallers i despreocupats. Són joves amb la fe encara intacta.

Entre setmana fas el trajecte amb multitud de dones que vénen a comprar; endiumenjades, amb els cabells polits a les perruqueries dels seus pobles. El respecte a una ciutat que les ignora. És una escena que conec perfectament d'anys eren anys quan ma mare em duia, així que mon pare havia venut la collita, als Almacenes Gay. Desconec com s'ho feien en aquests magatzems, on ara hi ha un McDonald's, per rebaixar la roba tot l'any. Els Gay, un outlet *avant la lettre*.

Aleshores als xiquets ens compraven un «quita i pon», que en deien les mares, de cada peça de vestir. Com elles, ma mare també parlava i em parlava en valencià... fins que arribàvem a la ciutat i canviava al castellà. A mi em desconcertava un canvi idiomàtic sobtat que amb el temps sabia que s'anomenava diglòssia. Ser de poble no era una categoria i elles s'elevaven l'autoestima usant un castellà que, de vegades, per evitar-los un accent molest, el venedor, amb un somriure que suggeria una cortesia, canviava al valencià.

Saps que has eixit de l'edifici de l'Estació del Nord per l'escampadissa de puntes de cigarret a terra d'homes i dones que esperen. Esperar és una tendència a València. Això em recorda la cita amb Albert. Mire el rellotge, tinc temps i inicie el passeig fins al Mercat Central mentre em pose un cigarret a la boca just quan un home, d'edat indefinida, me'n demana un amb signes. Les dents corcades li donaven un aspecte malaltís. Li'n done dos, fent-me el solidari. Els agafa i gira cua sense dir res, bruscament.

Els voltants del Mercat Central és una desfilada incessant de persones. És dels llocs més transitats de València. El mercadet ambulant i les nombroses botigues del barri antic ho propicien. Ensopegues, literalment, amb turistes russos amb la cara de no entendre res o d'indiferència escoltant les explicacions d'una guia que els recita la història de la llotja de la Seda. La guia assenyala els detalls de la porta principal obviant les escenes més explícitament sexuals, com ara les dues figuretes practicant un seixantannou, en la meua opinió bastant correcte.

El Mercat Central em recorda l'anècdota de Uiso Alemany, pintor que va convidar un col·lega cubà a visitar la ciutat. El caribeny va patir una lipotímia en observar la varietat de productes que s'hi exhibien. L'home mai s'havia topat amb un espectacle gastronòmic d'aquestes dimensions. Tanmateix, a mi no deixa d'impressionar-me l'estructura metàl·lica, l'enorme espai ample i lluminós.

Abans d'allargar-me al punt de la reunió aprofite l'avinentesa per comprar papaies, tomates raf i xirimoies. Al fons, a l'esquerra, està el Bar Central. Una barra rectangular oberta pels dos costats. Albert, el Negociador, m'espera assegut en un tamboret.

—Ja has carregat —m'indica la bossa.

—Productes que són difícils de trobar al poble.

Deixe la bossa a terra i encaixem.

—Però en canvi —diu— teniu un aire més net. Mai no he comprès que un tipo es compre un pis a la ciutat per tres milions d'euros. Quan baixa al carrer respira la mateixa merda que el més desgraciat.

—Supose que la diferència està en el pis.

És un home elegant, l'Albert; de la meua alçada, amb unes ulleres de pasta marrons fosques, una mica volumi-

noses, que destaquen en la cara, prima i allargada amb l'índex de no prendre el sol per prescripció mèdica.

Ullem la carta i triem esgarraet amb bacallà, aladroc marinats, braves, croquetes de pollastre rostit i una botella de vi negre autòcton. Li ho demana a la cambrera.

—Així doncs —expulsa amb esbufec les paraules—, vols saber detalls de l'operació Mestalla.

—Sembla interessant.

—És divertit.

Ens porten el vi i l'esgarraet amb bacallà. Encara hi ha poca gent a la barra. Albert, al·lèrgic a les companyies alienes, ha elegit la punta, on només hi poden seure dos. Serveix les dues copes de vi.

—Salut —li dic.

—Per València —fa ell.

—No tinc res a agrair-li.

—Perquè no has sabut aprofitar-te'n. Sóc d'un poblet de la Rioja. Este estiu farà vint-i-un anys que vaig vindre. He après moltes coses a València, però me n'he quedat amb una: ací, la corrupció no és modus operandi sinó un modus vivendi. Sou molt tolerants. Disculpa'm el cinisme.

Vam brindar:

—Pel teu cinisme, per la nostra tolerància —bevem—. Què hi ha de divertit en el tema de Mestalla?

—Tu recordaràs que Paco Roig, que era el màxim accionista, va vendre les accions.

—Féu un bon negoci.

—El millor de tot és que ell no se les volia vendre, s'entestava a presidir de nou el València. Foren unes reunions a tres bandes: els constructors, la banca i Paco Roig. I la Generalitat d'àrbitre parcial: amenaçant Roig que les venguera.

—Per què?

—A ell no el podien dominar, té un caràcter particular. Necessitaven un tio obedient. Roig no es duia bé amb l'alcalde. A més, era partidari d'una reforma de l'estadi. Els altres volien un camp nou, una operació especulativa grandiosa i, sobretot, el volien lluny, que no participara en res...

—Estaves present?

—Estava prop.

Ho has d'entendre. Si parles amb un negociador com Albert no et donarà tota la informació. Vaig insistir, però:

—¿Tan prop com per escoltar el contingut de les reunions?

—M'agrada com fan l'esgarraet ací.

No era una ironia, fou la manera d'indicar-me que només em facilitaria la informació imprescindible. Menjàrem una mica, beguérem.

—Et deia que fou divertit, perquè Paco Roig, gran actor, tot siga dit, no se n'eixia ni un centímetre del seu discurs: Senyor president, la meua il·lusió és presidir el València, és la il·lusió de la meua vida, etc.

—Em puc imaginar la trobada.

—Cada vegada que pronunciava la paraula «il·lusió», les accions pujaven de preu. Com que sabia que no el deixarien presidir el club, jugava les seues cartes. Cabut com és ell, una reunió darrere de l'altra, resistint la pressió. Enorme, d'altra banda, però en eixe ambient es troba com un ànec a l'aigua.

La guia mostrava el mercat als turistes, que miraven encuriosits les fruites i les verdures amb més interès que l'arquitectura.

—Un dia —continuà Albert— em va dir: Qui té pressa no es diverteix.

—Què volia dir?

—Que era conscient de la pressa dels altres per tancar l'operació.

Ens van dur els aladroc.

—Tenen molt bona pinta —va regradar a la cambre-
ra, que ho va agrair amb una caiguda d'ulls—. Tasta'ls.

M'arrima el plat. Els taste. Albert és d'aquells que els agrada posar pauses, mantindre la tensió per dominar l'escenari. És el seu costum professional, per bé que amb mi no li calia.

Un turista abandona el grup, es posa a la nostra vora, demana una *bier*, se la beu en dos glops. Albert i jo l'observem: aquest és el nostre turisme, de mitjó i sandàlia. Deixa les monedes que li han dit i se'n va amb un aire de no tindre la més mínima preocupació. Tornem a la conversa, li dic a Albert.

—A la fi van ser determinants amb Roig: o vens les accions o no hi haurà estadi nou. Llavors es va marcar una fallada de pòquer. Mirà fit a fit el representant dels compradors i li amolla: vos compre les accions a tres-centes mil pessetes cadascuna.

—Quina atrocitat de fallanca!

—Pensa que el primer paquet d'accions que va adquirir les va comprar a nou mil pessetes, però la magnitud del negoci posterior era tan extraordinari que no l'hi haurien venut ni pel doble.

—¿Quant calcules que podien guanyar amb la venda de Mestalla i la construcció del nou estadi?

—Només en la venda de Mestalla al voltant dels cinc-cents milions d'euros. Conec els números. Ara bé, coneixent l'afició que tenen als sobre costos, la construcció de l'estadi hauria sigut espectacular. En les obres de Florentino Pérez i Santiago Calatrava sembla que en són especialistes. Saps què és un alfarrassador?

—El paio que compra les taronges a ull.

—Doncs això mateix sembla que feia el presumpte arquitecte en el projecte de les obres. Calculava a ull i allà vas, cabàs!

—Què pretenien fer en els terrenys de Mestalla?

—Vuit edificis.

—Alts.

—Altíssims. L'alcalde tenia previst canviar el Pla d'Ordenació Urbana, els solars passarien d'equipament esportiu a zona edificable. Little Hong Kong, en deien de conya. Roig, amb aquella fallanca de pòquer, augmentava el preu de les seues accions.

—Li va eixir bé.

—Jugava amb l'avantatge que a un dels compradors se li'n va anar el morro. Abans de les reunions, li va preguntar a un amic de Roig si vendria les accions. Segur, contestà l'altre. Llavors, per fer-se l'espavilat va enviar-li a través de l'amic una oferta extraoficial molt bona. Roig va negociar a partir del doble d'este preu. Mires per on ho mires li ho posaren en safata de plata. No els importava regalar els diners, donat que el projecte de guanys era fabulós. De cap de les maneres li deixarien el poder social del València a les seues mans.

La cambrera va portar les braves.

Des de la barra veig els caquis d'una fruiteria, dels quals, tot i la distància que em separa, aprecie la mida i el color vermell brillant. Una mica més enllà, al centre del mercat, tres senyoretetes promocionen kiwis. La curiositat m'empenta a esbrinar si es tracta de kiwis autòctons. Darrerament, atès el preu calamitós de les taronges, molts llauradors han decidit arrancar els tarongers per plantar

kiwis o caquis. Li pregunte a una de les senyoretes d'on són.

—De València.

De seguida m'adone que hi ha hagut un malentès; l'etiqueta de la fruita indica que són de Nova Zelanda. Es pensava que li preguntava d'on era ella. Fan goig, els kiwis, però potser porten trenta dies voltant pel món des que els van collir. Torne i apure la copa de vi. Albert me'n serveix una altra.

—Quants diners va guanyar Roig amb la venda?

—Molts, però et reitere que no era eixa la qüestió. Ell volia presidir el València, pel prestigi i perquè, presidint-lo, estaria prop del gran pastís, molt més sucós que la venda de les accions.

—Qui no ho entendria? És molt humà guanyar-se la vida.

—Paco Roig és un intrús, no pertany a la classe dirigent, és un *outsider*, un individualista amb regles pròpies sota la premissa que la regla d'or és d'or per a qui la regula. Acostumat a preceptuar amb les seues particulars regles, per força l'havien de deixar fora de la martingala de les tres potes: la banca, els constructors i el poder polític. El pastís estava repartit i a ell no li deixarien ni la cirereta.

—Amb tot, quan fou president, va canviar la mentalitat derrotista del club.

—Et contaré una anècdota. Així que va assumir la presidència del València, se'n va anar a negociar un contracte amb Canal-9. Esportivament i econòmicament, el club feia pena. Va escoltar amb atenció el que li oferien. Ja heu acabat?, els va preguntar després de l'oferta que li havien exposat. Molt bé, va dir, vull un plus per guanyar la Champions. No s'ho creien, es pensaven que estava

boig, un il·luminat. Doncs bé, el València va jugar dos finals de Champions, contra el Madrid i el Bayern, amb la base de l'equip que Roig havia construït.

A poc a poc, la barra s'ha anat omplint. Aviat, com gairebé sempre, estaria de gom a gom. Més atrafegada, la cambrera ens va dur les croquetes de pollastre i ens va preguntar si desitjàvem alguna cosa més.

—No, gràcies. Prendrem el cafè fora. Porta'ns el compte.

Va pagar i li ho vaig agrair.

—És just, guanye més i més fàcil. No t'oblides la bossa.

Tant a ell com a mi ens aclapara la gent. El mercat estava ple. És més bonic, s'aprecia millor, quan està buit o si més no es pot circular amb comoditat. Eixim per la porta que dóna a l'Avinguda de l'Oest, en direcció a un bar que coneixia de l'època en què València, submergida en el son, acollia els periodistes que ens preniem l'última copa barrejats amb els primers proveïdors de les botigues i les putes que fornicaven per cinc-centes pessetes a les cantonades fosques de la ciutat.

—Barra o taula? —em preguntà Albert.

Em vénen de gust les barres, tot i les xerrameques incontinentes de desconeguts que he hagut de patir. Com que el bar estava buit, vam triar una taula. Albert va demanar un cafè, jo un cremadet de rom (amb uns granets de cafè i un trosset de llimona, vaig puntualitzar).

—Per què vols fer un reportatge sobre el València? Prompte tindran un rus o un xinès a gust de Bancam. Als aficionats tant els fa que el club perda l'essència; ni a la gran part de periodistes esportius, ni als mitjans de comunicació, ni als polítics. Com més espectacle millor. Festa per a una gent presumiblement feliç.

—No sé si t'he explicat una frase recurrent que corre pel món del joc.

—Encara jugues? —em preguntà.

—Eestic en una mena de ramadà.

—Mala ratxa?

—I mala economia.

—Una cosa i l'altra van lligades.

El cambrer ens porta les consumicions. Arrossega els peus com si patira d'hemorroides crònica, amb cara de pomes agres. Li hem espatllat el seu moment de quietud. M'apresse a pagar.

—Mira —li dic—, quan un jugador professional està acabat diuen que el posen de crupier, per tal que, almenys, estiga al seu ambient. Reparteix les cartes, però no pot jugar. Jo sóc el crupier del diari, però ni jugue ni repartisc. Un armari *vintage*. Encara que siga amb una fallanca vull estar a la taula del joc.

Com si l'hagueren corprès les meues paraules, Albert va restar pensatiu. Amb el mateix posat féu un glopet de cafè. L'avinentesa del silenci la vaig resoldre remenant el cremadet, purificant el rom a la flameta amb una cullereta tan calenta que l'havia d'utilitzar com si tinguera pinçes als dits. Vaig observar el cambrer, entretingut o avorrit mirant per la finestra. Vaig anar a la barra i vaig agafar una cullereta fresca.

—Un crupier —féu rumiant Albert—. ¿Vols marxar per la porta gran?

—No hi ha porta gran per a mi. Les vaig dinamitar totes. Com a periodista sóc un desnonat. Potser és una qüestió personal, encara no ho sé. Les meues contradiccions no em permeten una reflexió clara.

—Potser estàs indignat.

—Vaig nàixer indignat. No és el cas.

De nou Albert va guardar silenci; de nou posava la pausa i tal vegada preparava l'escenari. El cremadet estava dolç. Semblava un licor d'aquells que serveixen a les bodes. Al plateret, encara tenia dues bossetes de sucre. Treballen d'esma, als bars. Dubtava si fumar-me una cigarreta al carrer quan Albert em va posar una mà al braç.

—L'operació Mestalla forma part d'un tot, no es pot deslligar de la resta de martingales. Quasi els mateixos que estan en un afer estan en l'altre, directament o indirectament relacionats, com si fóra un saqueig organitzat. Si estires d'un fil en trauràs més. No acabaries mai.

—Sempre hi ha un principi.

—Moltes de les coses s'han publicat. Lligar-ho tot seria interessant, però és difícil, et costarà temps i és... arriscat.

—Com d'arriscat?

Va arrugar la boca i va alçar els múscles. O no ho sabia o no volia dir-m'ho. De la butxaca interior de l'americana va traure la cartera i tot seguit un retall menut de diari.

—Pren.

El vaig llegir. S'havia trobat el cadàver d'un adolescent en un abocador.

—I?

—El cadàver estava intacte. El van llançar a un contenidor, però el contingut del contenidor no va passar per la planta de tractaments de residus. En cas contrari, l'haurien trobat trossejat. Part dels residus no els tracten, s'ho estalvien. Però cobren la concessió completa. Cap mitjà de comunicació no hi ha tingut interès.

—I el que ho ha publicat?

—No n'han dit res més. La notícia la reberen d'anònimat. No han continuat investigant, però.

—Aleshores, per què publicaren el breu?

—Un redactor de tancament. L'endemà ho van rectificar. Havia estat un error.

—Saps d'on era l'adolescent?

—Com pots comprovar no apareix ni el nom, ni la nacionalitat. Ningú no l'ha reclamat. Ara el crupier sóc jo —en un tovalló va escriure un nom i el número d'un mòbil. Me'l va donar—. És d'un empleat de l'abocador. Queda't la carta i juga.